

TARTALOMJEGYZÉK

- 2 SEBŐK VERONIKA – LÉPES ANDRÁS:
AZ ÖRÖK VÁROS – AZ ÖRÖK KEDVENC
- 3 HRBÁCSÉK NOSZÉK MAGDALÉNA:
AZ ÚT ÉS A CÉL
- 4 HAJABÁCS ZSUZSA:
„VILÁGOT LÁTNÍ ÉS ÚJ EMBEREKET
MEGISMERNI”
HAJABÁCS ANDREA ÚTMUTATÓJA
AZ ERASMUS+ PROJEKTEK VILÁGÁBA
- 7 GERGELY VIKTÓRIA:
EGYETEMISTAKÉNT A NAGYVILÁGBAN,
MENNÍ VAGY MARADNI?
EZ ITT NEM KÉRDÉS
- 9 ELEK JÓZSEF:
MERRE VAN A „CSEHEK MOHÁCSA?”
RENDAHAGYÓ TÖRTÉNELEMÓRA
FEHÉRHEGYEN
- 11 PETRES CSIZMADIA GABRIELLA –
SÜTŐ CSABA ANDRÁS:
VÁROSNEZŐ IRODALMI VETÉLKEDŐ
- 14 TÓTH ATTILA – JURÍK TÜNDE:
MENTSÜK, AMI MENTHETŐ!
KÖRNYEZET TUDATOSSÁGRA
NEVELÉS A FIATALOK KÖRÉBEN
- 16 VÁSÁRHELYI ZSÓKA:
AZ EVOLÚCIÓ JÁTÉKI –
BESZÁMOLÓ, ÖTLETADÓ ÉS AJÁNLÓ
- 18 KRALINA HOBOOTH KATALIN:
EGY CSALÁD – TÖBB NYELV
- 20 SÖNFELD MÁTYÁS:
A ZENEBATYU ÉLMÉNYPROGRAM
AZ ÓVODÁBAN ÉS AZ 1-2. OSZTÁLYBAN
(1. RÉSZ)
- 23 ÁGH BARBARA – SLÁVIK ÉVA:
MESÉS-SPORTOS TÁJÉKOZÓDÁS
ÓVODÁSOK SZÁMÁRA
A SZABADIDŐKÖZPONTBAN
- 25 BALOGH KINGA:
TESTEDZÉS MENTSTRUÁCIÓ ALATT
- 26 CSICSAY ALAJOS:
ELÉRKEZTÜNK A MÁHOZ
- 29 ALBERT SÁNDOR:
A PATINÁS KASSAI IPARISKOLÁRA
EMLÉKEZVE
- 32 TÓTH TIBOR:
HATODSZORI MADARI GYŐZELEM A
VÁMBÉRY ÁRMIN FÖLDRAJZVERSENYEN
- 33 MÉSZÁROS TÍMEA – NAGY CSILLA:
KÖZÖSSÉG ÉS MŰVÉSZET A SELYE JÁNOS
EGYETEM TANÁRKÉPZŐ KARÁN
- 36 STIRBER LAJOS:
MŰSORBŐRZE
- 37 ISKOLAHÍR

HRBÁCSÉK NOSZÉK MAGDALÉNA

AZ ÚT ÉS A CÉL

A légy zümmögését is hallani az osztályteremben. Tudáspróbát írnak a diákok, én meg kicsit elkalandozok a gondolataimban.

Az jut eszembe, hogy a régvolt Athénben a gyermekvezető rabszolga, a pedagógosz, kézen fogta a gyermeket, hogy elkísérje az iskolába, majd haza is vezette, figyelte, felügyelte a tanulását. A felkészülés útját. Nagy kihívás, szép feladat és hatalmas felelősség a miénk, mert az úton, amelyen vezetjük a gyermeket, bármi megtörténhet, ami a csillagokig repíti, de földre is döngölheti, persze nem kell mindig végletekben gondolkodni.

Ide kívánczok egy rövid intermezzo:

– Jó úton jár a gyerek? – kérdezte egy alkalommal (nagyon régen) az egyik szülő. Mivel a kérdés eleve szerteágazó, a válasz is az lehetne, de csak ennyit mondtam:

– Igen, jó úton.

Tovább kutakodom az emlékeimben.

Egy pillanatra a diák szerepébe bújok. A fizikatanárom jut eszembe, aki vég nélkül szajkózza az $s = v \cdot t$ képletét. Magyaráz, vezet a felfedező utunkon, hogy képesek legyünk befogadni a tudást.

– Hogyan jutunk el *A* pontból a *B* pontba? A tudatlanságból a tanulás kalandtúráján át a célig? Botladozunk vagy kézen fognak és vezetnek minket? Helyetünk is lépdelnek, vagy csak mellettünk jönnek és figyelik lépéseinket, netán kísérnek, terelgetnek, segítenek minket az úton? – vetem fel a kérdést magamban. Ha akarjuk, véget nem érő, csodás utazás lehet a tanulás, kicsi *a* pontokból kicsi *b* pontokba jutunk, legyőzve az út akadályait, míg a nagy célokhoz érünk, hogy újabbakat tűzzenek ki számunkra vagy magunknak. Újabb és újabb kihívásokat kergetünk. Ha eltévedünk, ha tudatosan letérünk a jó útról, drámaian is romolhat a helyzet, s van mit teperni, hogy visszataláljunk a szűk útra, sőt néha a pálfordulást sem kerüljük el!

Miközben ezek a gondolatok, emlékek cikáznak a fejemben, ülök a katedra mögött. Az osztályban csend honol, a diákok bőszen írnak... A számonkérés ideje van, a „mit tanultál meg az úton” pillanata. Kíváncsian várom, hogy olvashassam a dolgozatokat, s megtudjam, jó úton halad(t)-e a gyermek, sikeresen beért-e az egyik kis célba, s haladhatunk-e tovább. A tapasztalat mondatja velem, a tanításban nincs egyértelmű képlet. Út van, cél van, az idő adott vagy szükség esetén meghosszabbított, a sebesség pedig helyzet- és gyermekfüggően változó.

Szerepcseré nélkül, magyartanárként folytatom a kis tünődéseim. Összeszedem a „dolit”, újra startvonalra állunk. Én és a rám bízottak. Felütöm a tankönyvet, s mesélni kezdem a királyfi történetét, aki legyőzi a sárkányt, majd egy későbbi *A* pontban olvasunk Odüsszeusz megpróbáltatásairól, egy újabb pontban Vörösmarty hármast útját boncolgatjuk, s szépen, lassan az út toposzának hatalmas irodalmi kínálatát tálalom az évek során.

Nézem a gyermeket, kérdéseimmel megpróbálom felszínre csalni a válaszokat, amivel ráérezek az elmozdulásra, a belső utazásra. Igyekszem figyelemmel kísérni a fejlődési ívet, amivel az irodalom hatni tud. Ez is a dolgom.

Tudatában vagyok annak, hogy kinek-kinek a maga szakterületén más és más tartalommal telítődik meg a tanórája, de van közös tényezőnk: az út és a cél.

Csak legyen elég időnk, erőnk, hitünk és hátszelünk vezetni a gyermeket az úton.

Ez tényleg egy csodás kihívás, ez tényleg egy nagy utazás!

Mi naponta elmondhatjuk: kalandra fel!